

РЕШЕНИЕ

№ 11142

гр. София, 20.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Анета Юргакиева

ЧЛЕНОВЕ: Мая Сукнарова
Спас Спасов

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8691** по описа за **2025** година докладвано от съдия Мая Сукнарова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба от Д. Б. В., подадена чрез упълномощения процесуален представител адв. С. С., срещу решение № 2355 от 28.06.2025 г., постановено по АНД № 16527/2024 г. на Софийски районен съд, 135-и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 24-4332-021425/05.09.2024 г. на началник група ОПП - СДВР. Според касационния жалбоподател, решението на районния съд е неправилно като постановено при нарушение на материалния закон. Развиват се доводи, че преценката на районния съд е извършена без да бъдат изяснени обстоятелствата по случая, в т.ч. и относно вината за извършване на твърдяното нарушение, за установяването на която не били ангажирани достатъчно доказателства. Иска се отмяна на решението на районния съд, съответно отмяна на процесното наказателно постановление. Ответникът – началник група ОПП - СДВР в представено по делото писмено становище оспорва жалбата като неоснователна. Моли обжалваното съдебно решение да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Участвалият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата. Административен съд – София град, XIV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение съгласно чл.218 от АПК, намира

следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, с оглед на което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В потвърденото от СРС НП № 23-4332-02145 от 05.09.2024 г., на основание чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП на касатора Д. Б. В. са наложени наказание глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца за това, че на 04.08.2024 г., около 23:24 часа в [населено място] по [улица], с посока от [улица] към [улица] и до № 8, управлявал собствен лек автомобил марка „О. А. ”, с рег. [рег.номер на МПС], като при извършената му проверка отказал да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“, фабр. № 0133. Същият не изпълнил и даденото му предписание за медицинско изследване.

Районният съд е приел, че административнонаказателната отговорност на касатора е законосъобразно ангажирана, тъй като АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съдържат необходимите реквизити, спазени са сроковете по чл.34 от ЗАНН, не са допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство, извършването на нарушението от обективна и субективна страна е безспорно установено и същото е правилно квалифицирано, а наложените административни наказания са определени в предвидения фиксиран размер.

Обжалваното решение е правилно.

Не са налице пропуски или неправилност в преценката на съда при служебната проверка за законосъобразност на наказателното постановление. Вярно и точно районният съд е установил фактическата обстановка, която в пълна степен се подкрепя от събраните по делото доказателства. За попълването на делото с доказателства съдът е осигурил на страните пълна и равна процесуална възможност да обосноват и докажат защитните си тези. Направил е подробен анализ на събраните доказателства, като въз основа на това е формирал обосновани изводи относно релевантните факти и правилно е приел за осъществен състава на административното нарушение, за което е санкциониран касаторът.

Съгласно административнонаказателната разпоредба на чл.174, ал.3 от ЗДвП, водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.

Налице са две алтернативно предвидени форми на изпълнителното деяние - отказ от изпробване с техническо средство или неизпълнение на предписание за медицинско изследване, като втората хипотеза следва първата. В случая след като водачът е отказал да му бъде направена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта, на същия е издаден талон за медицинско изследване за МБАЛ „Света А.“, копие от който е приложен по делото. Жалбоподателят се е подписал върху талона, в който изрично е записано възникналото за него задължение да се яви в конкретното медицинско заведение за даване на кръвна проба, срокът за изпълнение на това задължение (45 минути) като е цитиран и текстът на приложимата санкционна норма за неизпълнение на това задължение – чл.174, ал.3 от ЗДвП. В тази връзка е

неоснователно възражението на касатора за липса на достатъчно доказателства и спорни обстоятелства относно твърдяното нарушение и нарушено право на защита. Очевидно е, че са изпълнени и двете хипотези на цитирания законов текст, което изрично е записано и в оспореното НП.

По изложените съображения настоящият касационен състав приема, че СРС е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

При този изход на спора в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро (130 лева), определено по реда на чл.37 от Закона за правната помощ във вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2, предл. първо от АПК, Административен съд - София град, XIV касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2355 от 28.06.2025 г., постановено по АНД № 16527/2024 г. на Софийски районен съд, 135-и състав.

ОСЪЖДА Д. Б. В. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи съдебни разноски в размер на 66,47 евро.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: